

Tako Zotin

Gjithçka që kishte

(Mateu 13:44–46)

Shumë nga ata që predikojnë Fjalën e Perëndisë, kanë aftësinë të marrin diçka të vogël por të vërtetë dhe ta kthejnë në një predikim të gjatë. Kurse Jezusi, në anën tjetër, merr të vërteta të mëdha dhe i kthen ato në pohime të kuptueshme, të shkurtra dhe të fuqishme.

Në këtë mësim, do të studiojmë dy deklarata të shkurtra dhe të rëndësishme të Jezusit, dy shembëlltura që janë gjetur vetëm në tre vargje:

Mbretëria e qiellit i ngjan një thesari të fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh dhe, nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë. Akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen (Mateu 13:44–46).

VLERA E MBRETËRISË

Shëmbëlltura e thesarit të fshehur

Mateu 13:44 fillon me fjalët: «Mbretëria e qiellit i ngjan një thesari të fshehur në një arë». Ideja e groposjes së thesarit në arë mund të na çudisë, por dëgjuesit e Jezusit në atë kohë e kanë kuptuar shëmbëllturën që është përdorur. Në ato kohë, n.q.s. një njeri depozitonte lekë apo sende me vlerë në bankë¹, mundësitë ishin që lekët apo sendet me vlerë mund të humbisnin. Kështu që shumë veta i fshihnin pasuritë e tyre në tokë (siç bëri njeriu me një talent te Mateu 25:18)².

Kishte edhe një arsye tjetër pse gjërat me

vlerë groposeshin në tokë. Palestina ishte shpesh objekt i sulmeve nga armiq të ndryshëm. Palestina ishte midis Egjiptit dhe Mesopotamisë. Në të kaluarën ushtritë armike kalonin shpesh përmes Palestinës. S’kishte ndonjë vend tjetër ku të ishin zhvilluar aq shumë luftra sa në Palestinë. Shumë nga të pasurit e vendit përgatiteshin për t’u dalë përpara të këqiave që sillte pushtimi duke e ndarë pasurinë e tyre në tre pjesë. Një e treta përdorej si kapital për përdorim të përditshëm. Një e treta tjetër ndahej në bizhuteri dhe mallra të tjera që mund të transportoheshin me lehtësi. Këto i merrnin kur largoheshin nga shtëpitë e tyre nga frika e pushtuesit. Dhe një e treta e fundit ishte fshehur në tokë. Kjo pjesë fshihej në tokë dhe merrej më vonë, kur ushtritë luftuese ktheheshin për në vendin e tyre. Por, disa herë ata nuk ktheheshin. Kështu që pasuritë që kishin mbetur aty ku ishin fshehur. Ky ishte një skenar i provuar nga realiteti në Palestinë.

Shëmbëlltura e Jezusit është për pasurinë e fshehur. Ideja e groposjes së pasurisë na çudit sot. Çdo pjesë e botës ka legjenda të ndryshme rreth pasurive të fshehura: pasuritë e piratëve, pasuritë në anijet e mbytura apo minierat e fshehura të floririt. Jo shumë kohë më parë dy njerëz në Texas ishin të bindur se Jesse James (një bandit amerikan në fillimet e atij shteti), kishte fshehur një baule me para dhe sende me vlerë në vendin ku ai jetonte. Në një program në televizion tregohej se si ata të dy udhëhiqnin

gërmimet me një eskavator në kërkim të thesarit. Herën e fundit që dëgjova për këtë, mora vesh se ata kishin harxhuar 140,000 dollarë dhe s'kishin gjetur ndonjë gjë.

Shembëlltyra e Jezusit, sidoqoftë, nuk është vetëm për thesare të groposura. është rreth thesareve të groposura që janë gjetur: «... që një njeri që e ka gjetur e fsheh dhe nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë» (v. 44b).

Mund të marrim me mend se ky njeri ishte i varfër. Ai nuk ishte pronari i arës që punonte. Ai ishte një punëtor i zakonshëm, ndoshta ishte shërbëtor i njeriut që zotëronte arën. Le të imagjinojmë skenarin: Ky punëtor po gërmonte apo lëronte tokën. Ai nuk kishte asnjë fije shprese në fytyrën e tij. Për të e sotmja ishte si e djeshmja dhe e nesërmja do të ishte si e sotmja. Jeta e tij ishte një cikël i pafund pune të rëndë, gjumi pa ëndrra, e njëjta jetë monotone pafundësisht!

Por një ditë, duke punuar tokën, lopata e tij preku diçka. «Ndoshta është ndonjë gur», mendoi ai. Pronari e kishte urdhëruar që të pastronte arën nga gjithë gurët, kështu që ai u përkul dhe filloi të gërmonte dheun me gishtërinjtë e tij. Por, për habinë e tij, s'dukej se ishte gur. Formën e kishte drejtkëndëshe. Zemra filloi t'i gufonte siç po pastronte dheun nga sipërfaqja e kutisë. Kur hapi kutinë, zbuloi se ishte plot me monedha dhe bizhuteri, ishte një thesar përtej imagjinatës së tij.

Pa rreth e rrotull. Dhe, kur s'pa ndonjë njeri, e mbylli kutinë, e mbuloi me dhë përsëri dhe mendoi: «Çfarë duhet të bëj tani»? Dhe më pas tha: «E di se çfarë do bëj!»

La gjithçka në arë dhe shkoi në shtëpi për të mbledhur gjithçka që mund të shitej. Gruaja e tij që hyri në dhomë, kishte në qafë varësen e vetme që ia kishte dhuruar e ëma. Ai e pa dhe ia shkuli varësen nga qafa. Gruaja e tij ngriu dhe pastaj bërtiti: «Çfarë po bën? A je çmendur?»

Ai u përgjigj: «Unë do ta shes këtë!»

«Do ta shesësh?! Por këto janë të vetmet bizhuteri që kam!»

Ndërsa po dilte jashtë derës tha: «Grua, shumë shpejt ti do të mbulolesh me bizhuteri!»

«Në rregull», tha ajo, duke shikuar fustanin e saj të vjetëruar. «Ato do të duken kaq mirë me këtë fustan të bukur që kam!»

Ai nuk i dëgjoi fjalët e saj ironike. Dhe filloi rrugën duke kënduar, me bizhuteritë në një dorë dhe me dorën tjetër po drejtonte cjapin dhe gomarin e tij të mbushur me mallra. Menjëherë shiti gjithçka që kishte. Kur më së fundi bleu arën, i gëzuar tha: «Ara me të vërtetë më përket mua!»

Mos u ngatërroi në aspektin moral, ligjor apo etik të tregimit. Ne nuk e dimë n.q.s. ajo që bëri ky njeri ishte e drejtë apo jo. Disa mendojnë se ligji i vjetër çifut i jepte atij të drejta ligjore për pasurinë që gjeti dhe ai e bleu arën që në këtë mënyre asnjë njeri tjetër s'mund të pretendonte për të. Por, nëse kjo është e drejtë apo jo, s'ka rëndësi për mesazhin e shembëlltyrës. Në përgjithësi, çdo shembëlltyrë e Jezusit na mëson vetëm një të vërtetë kryesore.³ Ne s'kemi pse të përdorim çdo detaj⁴, por duhet të shikojmë për mendimin kryesor që Jezusi u përpoq të shpjegojë.

Shikoni përsëri këtë shembëlltyrë që zë vetëm një rresht dhe do të vëreni se theksi nuk është te njeriu, por është te thesari. «Mbretëria e qiellit është si një thesar» ... Jezusi po theksonte se mbretëria e qiellit është një *thesar*, është thesari më i bukur, më i vlefshëm dhe shumë më i kushtueshëm nga sa mund ta imagjinojmë!

Shembëlltyra e margaritarit me vlerë të madhe

Vargu 45 fillon me fjalën «përsëri». Koncepti i mbretërisë është shumë i thellë për t'u shpjeguar me një shembëlltyrë, prandaj Jezusi tregon një tjetër. «Mbretëria e qiellit i ngjan një tregtari» (v. 45b). Në shembëlltyrën e fundit theksi ishte te thesari. Në këtë shembëlltyrë, theksi është te njeriu.

Ky njeri po «kërkonte margaritarë të bukur» (v. 45c). Në shembëlltyrën e mëparshme njeriu aksidentalisht zbuloi thesarin. Ai nuk e dinte se ekzistonte. Ai thjesht po bënte punën e tij dhe papritur e zbuloi. Në këtë shembëlltyrë, njeriu ishte në kërkim. Po të bëjmë një analogji, ka disa njerëz që papritur zbulojnë të vërtetën dhe, të gëzuar, e ndjekin, por ka disa të tjerë që e kërkojnë të vërtetën.

Gjoni 3 dhe 4 ilustron këtë kontrast. Në kapitullin 3, Nikodemi erdhi te Jezusi për të kërkuar përgjigje për disa pyetje që kishte dhe zbuloi Mesinë. Në kapitullin 4, një grua sama-

ritane erdhi për të marrë ujë dhe papritur u ballafaqua me të vërtetën për Krishtin. Veprat e Apostujve 8 dhe 9 na japin një ilustrim tjetër. Te Veprat 8, një fisnik nga Etiopia po udhëtonte i vetmuar dhe në të njëjtën kohë po lexonte Biblën⁵ për të gjetur përgjigjet e jetës. Tek Veprat kapitulli 9, Sauli po udhëtonte për të gjetur dhe persekutuar çdo kristian në botë. Në fund të udhëtimit të tyre Sauli dhe Etiopasi kishin zbuluar të vërtetën për Jezusin.

Pse shkon në shërbesat e adhurimit të Perëndisë (në kishë)? A je kërkimtar i së vërtetës? A dëshiron të gjesh qëllimin e jetës? A dëshiron të gjesh diçka që do të përmirësojë jetën? A ke ndërmend që të kalosh jetën e përjetshme me Perëndinë? Apo ia dedikon jetën gjërave jo të rëndësishme? Ajo çfarë po bëni tani nuk është gjëja më e rëndësishme. Më e rëndësishme është nëse je në gjendje të njohësh vlerën e thesarit kur e shikon dhe, nëse ti ke një dëshirë të madhe ta zotërosh këtë thesar, pasi e ke zbuluar.

Le të vazhdojmë tregimin tonë: Njeriu po kërkonte «margaritarë të bukur». Margaritarët vlerësohen si bizhuteri të kushtueshme sot, por në kohët Biblike kishin vlerë akoma më të madhe. Njerëzit jo vetëm që donin t'i zotëronin apo shikonin këta margaritarë, por ata gjithashtu donin t'i prekin. Është një ndjenjë e veçantë të prekësh një margaritar të lëmuar. Margaritarët çudisnin shumë njerëz që merreshin me magji. Çdo tregtar margaritarësh konsiderohej si një njeri i rëndësishëm dhe që kishte pasuri të pakrahasueshme.

Margaritarët janë shumë unikë krahasuar me sendet e tjera me vlerë. Shumica e gurëve të çmuar janë formuar në tokë si rezultat i nxehtësisë dhe presionit për mijra vjet, por margaritarët janë formuar në një mënyrë tepër të veçantë. Një kokërr rëre futet brenda zgavrës së një guacke. Rëra irriton midhjen e cila sekreton një lëng si qumësht e të trashë që mbulon kokërrën me një shtresë të hollë. Midhja e bën këtë derisa shtresa trashet. Dhe pastaj përsëri e mbulon kokërrën me një shtresë tjetër. Procesi vazhdon derisa margaritari formohet. Thuhet se margaritari është i vetmi gur i çmuar që formohet përmes vuajtjes. Në ato kohë margaritarët vinin nga pak vende të botës: ato vinin nga disa vende të Detit Mesdhe, Detit të Kuq, nga Gjiri Persik dhe nga Britania.

Ky njeri ishte në kërkim të margaritarëve, jo margaritarë çfarëdo, por «margaritarë të bukur». Ai po kërkonte margaritarët më të mirë. Meqënëse margaritarët janë formuar aksidentalisht, ata kanë forma të ndryshme. Disa herë një margaritar nuk është i rrumbullakosur në mënyrë të përkryer. Disa herë margaritari është shumë i vogël. Ose ka nga ata që nuk kanë ngjyrë të njëjtë. Por tregtari kishte në mendje një formë ideale, një imazh për diçka, që ai nuk mendonte ta gjente, por me anë të të cilit ai krahasonte gjithë margaritarët e tjerë, ishte imazhi i margaritarit të përkryer. Ai kishte parë dhe kishte tregtuar me mijra margaritarë, sytë dhe duart e tij ishin bërë eksperte në zgjedhjen e margaritarëve.

Një ditë ndodhi diçka e çuditshme. Ishte një nga ato gjëra që ndodhin një herë në mijëra vjet, ai e gjeti idealen, margaritarin e përkryer! Kur e gjeti atë, ai nuk hezitoi apo diskutoi për çmimin. Por: «kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka⁶ që ka dhe e blen» (v. 46).

Në këtë shembëlltyrë, ashtu si edhe në atë më përpara, ne s' duhet ta vemë theksin te detajet. Në shembëlltyrën e parë, njeriu përfitoi shumë duke paguar pak. Në këtë shembëlltyrë, njeriu pagoi çmim të plotë. Sidoqoftë, shumica e parave, pavarësisht se ishte shumë apo pak, nuk është gjëja kryesore në këto dy shembëlltyra. Shpëtimi nuk mund të blihet nga ndonjë njeri, por mund të blihet vetëm me gjakun e Jezusit. Ju dhe unë nuk mund të blejmë, fitojmë, apo meritojmë bekimet shpirtërore. Cili është atëherë mësimi që Jezusi jep në shembullin e margaritarit me vlerë të madhe? Njeriu gjeti një thesar kaq të mrekullueshëm sa ishte gati të jepte gjithë ç'kishte për ta zotëruar!

Nëse do të përpiqeshim t'i përmbledhim të dyja shembëlltyrat, do të merrnim diçka të tillë: Mbretëria e qiellit është pasuria më e vlefshme, më e shtrenjtë dhe më e dëshirueshme në gjithë botën!

IDENTITETI I MBRETËRISË

Çfarë e bën «mbretërinë e qiellit» kaq të vlefshme?

Mendimi ynë i parë është se qielli vetë nënkuptohet kur thuhet «mbretëria e qiellit». Disa herë termi «mbretëri» është përdorur për t'ju referuar qiellit, por kjo nuk ndodh në pjesën

që po lexojmë. Kur Marku dhe Luka japin të njëjtin grup shembëlltyrash, ata përdorin frazën «mbretëria e Perëndisë» (Marku 4:11, 26, 30; Luka 8:10). Le ta rindërtojmë pyetjen: Pse është «mbretëria e Perëndisë» kaq e vlefshme?

Fraza «mbretëria e Perëndisë» gjendet në gjithë Biblën. Në fakt, fjalët i referohen sundimit të Perëndisë mbi mbretërinë e Tij. Herë pas here në Bibël kjo i referohet të gjithë botës madje gjithë universit, sepse Perëndia kontrollon gjithçka. Por zakonisht kjo frazë është përdorur për të treguar autoritetin e veçantë të Perëndisë në zemrat dhe jetët e njerëzve të Tij, atyre njerëzve që i janë nënshtruar vullnetit të Tij. Në Dhjatën e Vjeter kjo ishte mbretëria e Izraelit, sepse në malin e Sinait Izraelitët bënë një marrëveshje me Perëndinë.

Kur studiojmë Dhjatën e Vjetër, ne shikojmë se izraelitët prisnin me padurim një mbretëri të veçantë që *do të vinte* (Danieli 2:44) dhe do të udhëhiqej nga një mbret i njohur si «Mesia» (Danieli 9:25, 26). Fjala «Mesia» do të thotë «i vajosuri». Mbretërit e Izraelit njiheshin si «të vajosurit e Perëndisë» (1 Samuelit 24:10; 26:9). Një temë e zakonshme në Dhjatën e Vjetër ishte rikthimi i Mesisë për të ngritur mbretërinë e Tij.

Jezusi ishte Mesia që po pritej. Në greqisht fjala «Mesia» përkthehet në fjalën «Krisht». Kur Jezu Krishti erdhi, mesazhi i Tij ishte: «pendohu, se mbretëria e qiellit është afër» (Mateu 4:17). Me fjalë të tjera: «Koha ka ardhur për t'u përmbushur gjithë premtimet dhe profecitë e Testamentit të Vjetër për mbretërinë». Kur Jezusi foli për mbretërinë, Ai theksoi: «Mbretëria ime nuk është e kësaj bote» (Gjoni 18:36). Mbretëria e Tij është një mbretëri shpirtërore.

Përpara vdekjes së Tij, Jezusi u tregoi dishepujve të Tij se ata do të «shikonin mbretërinë e Perëndisë» pasi të kishte ardhur «*me fuqinë*» (Marku 9:1). Pas vdekjes, varrimit dhe ringjalljes së Tij, Jezusi u tha apostujve të prisnin në Jeruzalem, derisa të «visheshin *me pushtet* nga lart» (Luka 24:49). Përpara ngritjes së Tij lart, A u tha: «Ju do të merrni fuqi kur *Fryma e Shenjtë* do të vijë mbi ju» (Veprat e Apostujve 1:8). Disa ditë më vonë, në ditën e festës së Rrëshajëve, Fryma e Shenjtë erdhi mbi ta (Veprat e Apostujve 2:1–4). Kur Shpirti i Shenjtë erdhi, fuqia erdhi bashkë me të. Kur fuqia erdhi, mbretëria erdhi

gjithashtu. Mbretëria që pritej për vite, erdhi më së fundi në Rrëshajën (Festën e Pashkës) e parë pas vdekjes, varrimit dhe ringjalljes së Krishtit. Nga ajo kohë mbretëria ka ekzistuar gjithmonë (Kolosianëve 1:13).

Pas Veprave të Apostujve, kapitullit 2, një term tjetër u përdor për të përshkruar këtë institucion: termi «kishë». Ka shumë këngë që i këndohen kishës. Njëra prej tyre është «*Unë e dua mbretërinëtënde, O Zot*». Fjalët e strofës së parë janë si më poshtë:

Unë e dua mbretërinë Tënde, O Zot,
Shtëpinë ku Ti qëndron,
Kishën që Shpëtuesi ynë i bekuar shpëtoi
Me gjakun e Tij të shtrenjtë,
Unë e dua *kishën Tënde, O Zot!*

Në të gjithë Dhjatën e Re, kisha konsiderohet si mbretëria e *veçantë* e Perëndisë në këto ditë. Kisha është mbretëria e veçantë mbi të cilën Zoti mbretëron sot, mbi njerëzit që i janë nënshtruar autoritetit të Tij.

Termet «kishë» dhe «mbretëri» janë përdorur shpesh për të njëjtin kuptim në Dhjatën e Re. Për shembull, te Gjoni 3:3, 5, Jezusi thotë se, që të hysh në *mbretëri*, duhet të rilindësh përsëri me anë të ujit dhe Frymës. Te Veprat dhe Letrat e tjera, ne shohim se njerëzit u shtuan në *kishë*, pasi u pagëzuan në ujë nga njerëz të frymëzuar nga Fryma e Shenjtë (Veprat e Apostujve 2:38, 41, 47; 1 Korintasve 12:13). Te Mateu 16 Jezusi përsëri foli për ngritjen e «kishës» së Tij (v. 18), por më pas i referohet asaj me emrin «mbretëria» (v. 19). Më tej, kur Jezusi paraqiti Darkën e Zotit, Ai tha se nuk do të hante përsëri, derisa «mbretëria e Perëndisë» të vinte (Luka 22:16, 18). Në librin e Veprave dhe te Letrat⁷, *kisha* mori Darkën e Zotit (Veprat 20:7; 1 Korintasveve 11:17–34).

Dy shembëlltyrat te Mateu 13 mund t'i përmbledhim në këtë mënyrë: «*Kisha* është gjëja më e vlefshme, më e çmuar dhe më e dëshirueshme në të gjithë botën»!

Menjëherë e marr me mend kundërshtimin: «Prit një minutë! Unë e kam parë atë grupin e besimtarëve ku ju predikoni dhe ata nuk duken aq të vlefshëm për mua!»! Pavarësisht se ata duken apo jo, ata në të vërtetë janë. Kjo nuk është pse e them unë, por është çfarë Perëndia thotë. Duhej gjaku i Krishtit, që t'i blinte ata besimtarë (Veprat

e Apostujve 20:28).

Ndoshta do të jetë e vlefshme të shtojmë më shumë shpjegime. Kur përdor termin «kishë», nuk i referohem një institucioni të krijuar nga njeriu, por i referohem kishës për të cilën ne lexojmë në Dhjatën e Re. Kjo kishë nuk mund të ndahet nga konceptet e tjera Biblike.

Për shembull, *kisha nuk mund të ndahet nga Jezu Krishti*. Jezusi është kreu i kishës, kisha është trupi i Tij (Efesianëve 1:22, 23). Kisha është ajo që «plotëson» Jezusin (Efesianëve 1:23). Jezusi dhe kisha janë kaq të lidhur sa, kur Sauli persekutoi *kishën* (Veprat 8:3), Jezusi pyeti: «Pse po më persekuton *Mua*?» (Veprat 9:4). Pra, kur flasim për kishën, përfshijmë Jezu Krishtin dhe të gjithë duhet ta pranojnë se Ai është gjëja më e vlefshme, më e çmuar dhe më e dëshirueshme për të gjithë botën!

Kisha nuk mund të ndahet nga shpëtimi. Jezusi «dha veten e Tij» në kryq për kishën (Efesianëve 5:25). Ai e bleu kishën «me gjakun e Tij» (Veprat 20:28). Ai është «Shpëtimtari» i kishës (Efesianëve 1:22, 23; 5:23). Kur njerëzit i binden Atij dhe janë shpëtuar me anë të hirit të Tij, Perëndia i shton ata në kishën e Tij (Veprat 2:38, 41, 47). Kisha është trupi i njerëzve të shpëtuar me anë të gjakut të Jezusit. Natyrisht të gjithë e pranojnë se shpëtimi nga mëkatet e të kaluarës dhe shpresa për qiellin janë gjërat më të vlefshme, më të çmueshme dhe më të dëshirueshme në këtë botë!

Kisha nuk mund të ndahet nga Perëndia apo froni i Tij, sepse fjalët që Jezusi përdor në këto shembëlltyra janë «mbretëria e qiellit» dhe «mbretëria e Perëndisë». Me fjalë të tjera, kur flasim për «pasuri të fshehura» apo «margaritarë me vlerë të madhe», flasim për pasuri shpirtërore, si: e vërteta, Jezusi, shpëtimi dhe miqësia e njerëzve të shpëtuar nga gjaku i Krishtit (të quajtur «kishë»), miqësia me Perëndinë dhe shpresa e qiellit. Asnjë nga këto gjëra s'mund të ndahet nga mësimet e Dhjatës së Re për kishën, ose mbretërinë. Këto realitete shpirtërore janë gjërat më të vlefshme, më të çmueshme dhe më të dëshirueshme në gjithë botën!

Bota nuk pajtohet. Nëse këta njerëz do të pyeteshin se çfarë konsideronin si gjënë më të vlefshme, shumë do të përgjigjeshin «Fama». Të tjerët do të përgjigjeshin se pasuria dhe pushteti

janë gjërat më të rëndësishme në jetë.

Është e vështirë për t'i shpëtosh sistemit të vlerave të botës. Imagjinoni një dhomë të madhe. Në një anë të murit të dhomës ndodhen shumë dyer. Një derë e ka emrin «fama», një tjetër quhet «pushteti», tjetra quhet «pasuria» dhe një tjetër quhet «popullariteti». Përpara këtyre dyerve ka radhë të gjata njerëzish, që shtyjnë njëri-tjetrin për të zënë vendin e parë. Në murin tjetër, tutje në një qoshe të errët, gati e padukshme, është një derë e vogël e quajtur «Mbretëria e Qiellit». Përpara derës ndodhen pak njerëz.⁸ Nëse ti bën pjesë në këtë grup të vogël, do të jetë e vështirë të mos të tërhiqet vëmendja duke shikuar nga dyert e tjera plot me njerëz që presin në radhë, së paku ti do të pyesësh veten nëse po humb ndonjë gjë të madhe duke pritur në derën me pak njerëz.

Mësoje mirë mesazhin e Jezusit në dy shembëlltyrat që kemi studiuar: Pavarësisht se sa njerëz presin në radhë përpara dyerve të sukseseve të kësaj bote, ajo çfarë është me të vërtetë e vlefshme është mbretëria e Perëndisë! Në shembëlltyrat e mësipërme, të dy njerëzit pasi i panë margaritarët ishin në gjendje të njihnin atë që ishte me të vërtetë e vlefshme. Kështu, ata ishin gati të paguanin çmimin për t'i zotëruar ato.

KOSTOJA E MBRETËRISË

Çdo njeri duhet të pyesë veten: «A e kuptoj unë se sa e mrekullueshme, sa e çmueshme dhe sa e vlefshme është mbretëria e qiellit?»

Bibla na tregon se si mund t'i përgjigjemi një pyetjeje të tillë. Shikoni përsëri fjalët e Jezusit te Mateu 13:44–46 dhe nënvizoni disa fjalë në mendjen tuaj:

Mbretëria e qiellit i ngjan një thesari të fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh dhe, nga gëzimi që ka, shkon, dhe shet *gjithçka që ka* dhe e blen atë arë.

Akoma mbretëria e qiellit i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur, dhe kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet *gjithçka që ka* dhe e blen.

Ne tregojmë vlerën e realiteteve shpirtërore kur vendosim se sa do të sakrifikojmë për t'i zotëruar ato. Jezusi thotë: «Në qoftë se dikush do të vijë pas meje, *ta mohojë vetveten*, të marrë kryqin e vet, dhe të më ndjekë» (Mateu 16:24).

Në disa situata, si njerëzit në shembëlltyrat,

duhet të shesim gjithçka që kemi për të ndjekur rrugën që Zoti na tregon (Mateu 19:21).⁹ Shumë nga ne e tregojmë se çfarë është më e rëndësishme nga mënyra se si e jetojmë jetën. Jezusi na thotë: «Por para së gjithash kërko mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e Tij» (Mateu 6:33). Krahasuar me Jezusin dhe gjërat e Jezusit (përfshirë kishën), vlera e gjërave të kësaj jete duhet të zvogëlohet dhe kur ato ndeshen me aspektet shpirtërore, ato duhet të shkëputen nga jeta jone. Mbretëria e Perëndisë duhet të bëhet qëllimi i jetës tonë.

Pyetja është: «A jam gati të bëj ndonjë sakrificë që të zotërojë mbretërinë e Perëndisë?»

Një herë, dy burra që e kishin njohur njëri-tjetrin që kur ishin fëmijë, u takuan përsëri pas shumë vitesh. Njëri ishte një kristian i përlurur që nuk ishte i pasur. Tjetri ishte pasuruar me të mirat e kësaj jete.¹⁰ Kur u takuan, ata zbuluan se kishin diçka të përbashkët: Të dy kishin humbur nga një djalë.

Ndërsa njeriu i pasur po fliste për vdekjen e djalit të tij mund të kuptojë me lehtësi se ai kishte vendosur gjithë jetën dhe ëndërrat e tij tek ai djalë. Sytë iu përplotën dhe tha: «Shpresoja se im bir do të trashëgonte biznesin tim. Tani nuk e di se ç' do të bëj. Jeta ime është rrënuar!»

Kur kristiani foli për vdekjen e djalit të tij tha: «Zemrën e kam të copëtuar, por edhe pse e ndihej shumë humbjen e tij, e di se ai është në një vend më të mirë. Tani unë jetoj e pres kohën kur të shkoj tek ai dhe të dy do të bashkohemi përsëri».

I pasuri i tha kristianit: «Unë do të jepja gjithçka që kam për të patur një besim si tëndin».

kristiani iu përgjigj butësisht: «Kjo është kostoja që do të paguash».

A jeni gati të «shisni gjithçka» për të zotëruar pasurinë?

Për shumë njerëz kjo nuk duket e drejtë, por në fakt asgjë s' mund të jetë më e drejtë. Imagjinoni një sallon mbushur me pasuritë e botës. Katër veta hyjnë ta vizitojnë. Njëri është shumë i pasur. Tjetri s'ka as edhe një lek në xhep. Dy të tjerët s'janë as shumë të pasur dhe as shumë të varfër. Një nga këta të dy më përfaqëson mua ose ty. Për ta bërë tregimin më të thjeshtë le të themi se ky njeri më përfaqëson mua.

Duke ecur përmes sallonit, sytë tanë hapen nga vezullimi i pasurisë. Herë pas here shikojmë çmimet për të parë n.q.s. mund të blejmë ndonjë

gjë apo jo. I pasuri mund të blejë çdo gjë që dëshiron, i varfëri s' mund të gjejë ndonjë gjë që mund të blejë, i treti dhe unë mund të blejmë pak gjëra, por shumica janë shumë të shtrenjta për xhepin tonë.

Më në fund arrijmë në qendër të sallonit-dhe ja, përpara syve tanë është Thesari! Të rrahurat e zemrës na shpeshohen, ne s' mund të ngopemi së shikuari atë çfarë kemi përpara syve. Sa më shumë që shikojmë aq më shumë habitemi me gjithë atë Pasuri. Pasi e shikojmë Pasurinë, secili nga ne e di se s' do të jetë i lumtur derisa ta ketë zotëruar atë. Ne s' shikojmë ndonjë çmim për Pasurinë dhe pyesim njëri-tjetrin: «Cili mund të jetë çmimi?»

I varfëri kontrollon xhepat dhe gjen 5 lekë. «Kjo është gjithçka që kam», thotë i trishtuar. Njeriu tjetër kontrollon portofolin e tij. «Kam vetëm 500 lekë», thotë ai. Unë mendoj për pak dhe them: «Në qotë se shes gjithçka që kam, mund të arrij të mbledh 5 milion lekë». I pasuri thotë: «Llogaritarja ime më tha sot në mëngjes se kam 500 milion lekë». Por madje edhe ai nuk duket e lumtur, është e qartë se Pasuria kushton shumë më tepër se kaq.

Në atë moment, Pronari afrohet dhe pyet nëse mund të na ndihmojë. Edhe pse e dimë se s' kemi paratë e mjaftueshme, pyesim: «Sa kushton Pasuria? Çfarë çmimi ka»? Pronari duke qeshur thotë: «Është më e shtrenjtë se sa mendoni, por mos u shqetësoni. Biri Im e ka paguar çmimin. Ajo që duhet të bëni është thjesht *t'a pranoni atë*. Por, ju paralajmëroj se pranimi do t'ju kushtojë».

Ne mbushemi me shpresë. Ndoshta Pasuria mund të bëhet jona. Por prapë thellë në vetvete pyesim: «Sa do të kushtojë?»

Pronari i drejtohet të varfërit: «Sa para ke»? e pyet. «Pesë lekë», i përgjigjet i varfëri. «Aq do të jetë çmimi për ty», ia kthen pronari.

I drejtohet tjetrit. «Sa para ke»? «500 lekë». «Aq do të jetë çmimi edhe për ty».

Ai më shikon mua: «Po ti sa para ke»? Unë gëlltitem dhe them: «Mendoj se mund të mbledh rreth 5 milion nëse shes gjithçka që kam». Ai tund kokën dhe thotë: «Ky do të jetë çmimi që do të paguash».

Më në fund, i drejtohet të pasurit: «Sa para ke»? «500 milion lekë». «Aq do të jetë edhe çmimi që do të paguash».

S'besoj se do ketë trajtim më të mirë se sa ky nga ana e pronarit! Nëse ju keni 5 lekë apo 5 milionë, kostoja do të jetë e njëjtë, gjithçka që keni. Perëndia asnjëherë s'kërkon më shumë se sa kemi, por Ai na kërkon gjithçka që kemi.

Është e qartë se shumë njerëz në botë mendojnë se çmimi është shumë i lartë. «S'mund të bëjmë një sakrificë aq të madhe!» ankohen ata. «Kemi gjëra që duam t'i mbajmë. S'mund t'ia japim Perëndisë të gjitha!» N.q.s. ky është vendimi yt, kështu u bëftë, por mendohuni mirë: Në qoftë se s'keni dëshirë të sakrifikoni, atëhere humbisni mundësinë për të njohur dhe shijuar jetën e vërtetë. Ju dorëzoni shpresën e të pasuritë gëzim dhe paqe në vetveten tuaj. I ktheni kurrizin një jete njëqind herë më të mirë se sa ndonjë lloj jete tjetër.

Në vargun 44 është një frazë e shkurtër që s'duhet ta anashkaloni: «Mbretëria e qiellit është si një pasuri e fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh dhe nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë». «Nga gëzimi që ka». A mendoni se ky njeri tha: «Oh, çfarë sakrificë! Unë duhet të shes gomarin, dhinë dhe varësen e vetme të gruas për të zotëruar thesarin. Është shumë?» Natyrisht jo! Unë e imagjinoj që ai po shkonte i qeshur dhe i gëzuar të shiste gjithçka që kishte. Në fund të fundit, ai po merrte më shumë se sa po jepte!

Çelësin e të dhënit gjithçka që kemi për të zotëruar pasurinë varet nga të kuptuarit e vlerës së pasurisë. Kur me të vërtetë e vlerësojmë pasurinë, ne do të kuptojmë se s'bëjmë ndonjë sakrificë. Gjithçka që bëjmë nuk është asgjë krahasuar me atë që Perëndia mund dhe do të bëjë për ne. Në letrën drejtuar Filipianëve, pasi Pali shkruan gjërat që kanë qenë të vlefshme për të në të kaluarën, thotë:

Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova, për shkak të Krishtit, humbje. Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën elartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim (Filipianëve 3:7, 8).

KONKLUZION

Kur patë për herë të parë titullin e këtij mësimi,

duhet të keni menduar se ky mësim do të jetë për të riun pasanik (Mateu 19:16–24), sepse fjalë të njëjta janë përdorur në të dyja ngjarjet. I riu erdhi te Jezusi dhe e pyeti se çfarë duhet të bënte për të pasur jetën e përjetshme. Jezusi i tha: «Në qoftë se do të jesh i përsosur, shko, shit ç'të kesh, jepua të varfërve dhe ti do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja, dhe më ndiq mua» (Mateu 19:21). Me fjalë të tjera: «Jep ato gjëra që të mbajnë të lidhur në këtë botë, për të patur pasurinë e qiellit». Fatkeqësisht, i riu pasanik donte të mbante pasuritë e tij-kështu ai u largua në dëshpërim.

Pasuria e qiellit asnjëherë s'mund të tregtohet. Kurrë s'mund të ketë gjysmë çmimi. Kostoja është gjithmonë e njëjtë: gjithçka që keni. Në qoftë se jeni gati t'i jepni veten tuaj dhe gjithçka që keni Perëndisë, atëhere pasuria është e juaja!

SHËNIME

¹ Tek Mateu 25:27 shikojmë se që në atë kohë ata kanë patur banka.

² Mund të sjellim shumë shembuj që tregojnë se si njerëzit kanë humbur paratë e tyre të depozituara në banka (ose në firma piramidale). E njëjta situatë mund të jetë përsëritur në shekullin I A.D. Si pasojë njerëzit nuk do të kishin më besim në bankat, por do t'i fshihnin kursimet e tyre ku të mundnin në shtëpi ose rrotull saj.

³ Ka edhe përjashtime siç është shembëlltura e mbjellësit e gjetur te Mateu 13:18–23.

⁴ Në qoftë se ne do të hiqim një paralel për çdo detaj të shembëllturave të përdorura nga Jezusi në jetën tonë, do të gjendeshim përpara situatave të pazgjidhshme. P.sh. në shembëllturën e së vesë këmbëngulëse te Luka 18:1–8 Perëndia do rezultonte një gjykatës e painteresuar për njerëzit.

⁵ Ai po lexonte një pjesë nga libri i Isaia-s.

⁶ Meqënëse në tekstin origjinal fjala «gjithçka» është neutrale ndërkohë që fjalët «margaritar» dhe «margaritaret» janë gjinia mashkullore, kjo tregon se tregtari jo vetëm që shiti margaritarët e tij por gjithashtu shiti gjithçka që kishte.

⁷ Letrat përfshijnë librat e Dhjatës së Re nga letra drejtuar romakëve deri te libri i Judës.

⁸ Ky ilustrim është një mënyrë tjetër e paraqitjes së asaj që Jezusi emërton «dy rrugët» te Mateu 7:13, 14.

⁹ Shumë misionarë kanë bërë me të vërtetë të njëjtën gjë për tu bërë të njohur ungjillin njerëzve të kësaj bote.

¹⁰ Nuk ka asgjë të keqe të jesh i pasur, përderisa ti e vë pasurinë në mënyrë të ligjshme, nuk i shpërfill prioritetet dhe bekon (ndihmon) njerëzit e tjerë me pasurinë tënde. Sidoqoftë, Bibla na tregon se janë të pakët ata që pasurohen dhe nuk i shpërfillin prioritetet e tyre (Mateu 19:23, 24; 1 Timoteut 6:9, 10, 17–19). Bibla flet për marrëdhëniet që njerëzit kanë me zotërimet e tyre materiale dhe dënon ata që i konsiderojnë këto marrëdhënie si gjënë më të rëndësishme në jetë. Njeriu në këtë tregim kishte sakrifikuar gjithçka për tu pasuruar.

Autor: David Roper

Marrë nga seria: "Tako Zotin"

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara